

Taina

Partea a 2-a: Înțelesul ei și efectele ei

Versete călăuzitoare: Efeseni 3

Taina este Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu

Nu trebuie căutat mult, până când să facem descoperirea dorită. În Efeseni 3.6 apostolul ne dă o prezentare rezumativă a ceea ce înseamnă „taina”, și prezintă trei detalii:

1. că păgânii trebuie să fie *împreună-moștenitori*,
2. că ei trebuie să aparțină împreună cu iudeii *la același trup* și
3. că ei trebuie să fie *împreună-părtași* ai făgăduinței în Hristos Isus prin Evanghelie.

Cu alte cuvinte, este vorba de Biserica sau de Adunarea lui Dumnezeu, diferită în aceeași măsură de părășia iudaică precum și de Împărăția lui Dumnezeu.

Cititorul va căuta zadarnic pe toate paginile Vechiului Testament după această ființă, a Adunării lui Dumnezeu, sau după vreuna din aceste trei însușiri, care o deosebesc în modul cel mai bător la ochi atât de tot ceea ce era înainte cât și de tot ceea ce va fi după aceea.

Aceasta este deci „taina”: Adunarea lui Dumnezeu, așa cum o denumește apostolul în Efeseni 5.32. Acolo el prezintă perechea ei specifică, relația de căsnicie, și o rezumă așa: „Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare.” În acest context el prezintă că Hristos este Capul Adunării (prin care el confirmă totodată, că soțul este capul soției lui), și că Adunarea este trupul Lui și El este Mântuitorul ei. Persoanele individuale, pe care El le salvează, sunt mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale, precum Eva era din Adam, pe care el a recunoscut-o ca „os din oasele mele și carne din carnea mea”. În epistola către Coloseni 1.24-26 stă scris, că Pavel completează, ceea ce lipsește încă suferințelor lui Hristos pentru trupul Său, care este Adunarea, potrivit administrării care i-a fost dată – și anume taina.

Cuvântul „Adunare” în Vechiul Testament

„Dar”, așa ar putea spune cititorul, „și în Vechiul Testament se vorbește despre adunare; nu regretă Ștefan aceasta în Faptele apostolilor 7.38, când vorbește despre ,adunarea din pustiu?’”

Faptul că Ștefan folosește cuvântul „adunare” [*church*] și îl aplică la Israel, pe când acesta se afla în pustiu, nicidecum nu poate fi pus la îndoială. Este la fel de sigur că Duhul Sfânt folosește cuvântul „adunare” [*assembly*] în Faptele apostolilor 19.41 și îl aplică la Moab idolatru, care s-a adunat în teatrul din Efes. Despre acest Moab se spune că, după ce ei au strigat timp de două ceasuri „Mare este Diana efesenilor!”, secretarul cetății a dat drumul „adunării”. Folosirea cuvântului *ecclesia* [= „comunitate, adunare”] în aceste două cazuri nu înseamnă nicidecum că adunarea aceea era Adunarea lui Dumnezeu, așa cum era adunarea aceasta. Nu numai aceasta, ci

dacă ar fi vorba numai de folosirea unui cuvânt anumit, în tot restul Vechiului Testament s-ar găsi suficient de des că cuvântul „adunare” [*congregation*], care se folosește permanent când este vorba de Israel (ca în Exodul 16.1 și alte locuri), are același înțeles. În Septuaginta este tradus permanent cu *ecclesia* și ar putea, în ceea ce privește traducerea, redat prin cuvântul „biserica” [*church*]. Fie ca cititorul să înțeleagă corect că nici un moment nu este vorba de cuvântul *ecclesia* = „Biserică”, ci despre ceea ce în Noul Testament este cunoscut sub numele „Biserica lui Dumnezeu” [*Church of God*]. Despre această „entitate” afirmăm solemn împreună cu apostolul că în Vechiul Testament nu se găsește nici o urmă despre ea, în afară de forma de prototipuri, care acum, când voalul a fost dat la o parte de pe ele, sunt de înțeles și cu mare putere de expresie, dar luat în sine însuși contemporanii lor nu au spus câtuși de puțin ceva despre tema noastră.

Trei însușiri ale tainei, necunoscute în profetia Vechiului Testament

Vrem acum să studiem cele trei însușiri ale „tainei”, care ne-au fost date.

1. Păgânii trebuie să fie împreună-moștenitori

Spus în mare, această afirmație înseamnă, ca și celelalte două, o egalitate între păgâni și iudei. Să fi împreună-moștenitor, aceasta vorbește despre o egalitate de poziție sau de pretenție legală, cu toate că nu înseamnă neapărat că amândoi obțin aceeași cotă-parte din moștenire. Un moștenitor nu este neapărat așa de strâns înrudit prin sânge cu celălalt, dar dacă el are pretenție legală la o parte din moștenire, fie ea o parte mare sau mică, pretenția lui este la fel de valabilă și poziția lui la fel de clară ca și a celuilalt. Ca moștenitor el este pus pe aceeași treaptă cu toți ceilalți moștenitori, așa cum un baron aparține nobilimii ca și un duce, chiar dacă el nu are un rang așa de înalt. Cineva, căruia îi este permis să aibă parte împreună cu altul la moștenire sau la cota-parte de moștenire, nu este împreună-moștenitor. Și aceasta este partea cea mai înaltă a păgânilor în profetiile Vechiului Testament: ei au voie să aibă parte de binecuvântările moștenite ale lui Israel, dar ei niciodată nu sunt înălțați în poziția de împreună-moștenitori, niciodată nu sunt puși pe aceeași treaptă cu Israel.

Să luăm ca exemplu pentru aceasta Isaia 60.3: „Și națiunile [păgânii] vor veni la lumina ta, și împărații la strălucirea zorilor tale [răsăritului tău].” Unii din cititorii mei vor spune: Ooo, dar nu este aceasta lumina lui Hristos? Nicidecum. Să privim contextul. Este lumina lui Israel. Hristos este lumina lui Israel, și de aceea în primul verset Israel este solicitat să se ridice și să devină lumină, căci Lumina lui a venit și gloria Domnului a răsărit peste el; aceasta înseamnă, când va fi venit timpul, așa cum se spune în versetul 20 al capitolului anterior, când va fi venit Răscumpărătorul pentru *Sion*, pentru cei din *Iacov*, care se vor întoarce de la păcat. Atunci (Isaia 60.2) întunericul va acoperi pământul și întunericul gros *popoarele* (la plural), dar Domnul va răsări peste *Sion* și gloria Lui se va vedea peste el, așa că păgânii vor veni la lumina lui, cum am spus deja. Nu este Hristos, ci *Sionul*, care în versetul 4 este solicitat să-și ridice ochii și să vadă cum toți se adună și vin la *el*, cum comorile popoarelor (Isaia 60.5) de la mare se vor întoarce la *el* și bogăția popoarelor va veni la *ei*. Nu sunt zidurile lui Hristos, ci sunt zidurile *Sionului*, pe care străinii le vor construi (Isaia 60.10) și nu sunt porțile lui Hristos, ci sunt porțile *Sionului*

(Isaia 60.11), care vor trebui să fie permanent deschise, așa că bogăția popoarelor și a împăraților lor vor fi aduse la ei. Nu despre Hristos, ci despre Sion se spune (Isaia 60.12): „Pentru că națiunea sau împărăția care nu-ți va sluji va pieri și națiunile acelea vor fi pustiite cu desăvârșire.” Nu Hristos, ci Sionul va suga laptele popoarelor (Isaia 60.16) și ele vor afla că Domnul este Mântuitorul lor și Răscumpărătorul lor, Puternicul lui *Iacov*. Desigur aceste lucruri sunt spuse despre Sion, cum ei vor savura lumina prezenței lui Hristos și o vor reflecta și va fi centrul domniei Sale; dar cu toate acestea ei vor spune despre Sion sau Israel, și păgânii sunt prezentați acolo ca cei care vin la lumina lor, ca să fie binecuvântați, și își vor găsi binecuvântarea lor în a le sluji lor. La fel s-ar putea întâmpla, ca slujitorul unui stăpân, care are strâns o mare moștenire, să aibă parte de împrejurările de viață îmbunătățite ale stăpânului său, chiar dacă el nu este îndreptățit să fie moștenitor. Israel va moșteni popoare (Isaia 54.3), dar păgânii nu vor moșteni pe Israel (Isaia 61.5).

2. Păgânii trebuie să constituie *un singur trup cu iudeii*

Au găsit cititorii mei vreodată pe parcursul studiului lor despre Moise și profeți ceva, care arată asemănător? Cu siguranță nu. Dacă există ceva care în scrierile ebraice este mai evident decât orice altceva, atunci aceasta este de la început și până la sfârșit diferența păstrată neîntreruptă între Israel și națiuni. Contopirea lui Israel cu națiunile într-un singur trup, în care fiecare naționalitate dispăre și orice autonomie specifică se pierde, este un gând așa de străin vizionarilor din Vechiul Testament precum este cerul față de pământ. Indiferent care pasaj din Scriptură se alege, care se referă la domnia lui Mesia și la binecuvântările care o însoțesc – națiunile și Israel se găsesc întotdeauna prezentate despărțite.

Să luăm de exemplu tabloul impresionant despre gloria făgăduită, pe care o zugrăvește Psalmul 72? Aici avem pe Împăratul care judecă pe poporul Său cu dreptate și pe cei suferinzi cu nepărtinire; care coboară cu binecuvântare bogată ca ploaia pe câmpul cosit; care va domni de la o mare până la cealaltă mare și de la râu [Eufurat] până la marginile pământului. Dar aici avem și pe împărații din Tars și ai insulelor, care aduc daruri, și pe împărații din Seba și Saba, care vor trimite tribut; toți împărații trebuie să se prosterne înaintea Lui și toate națiunile trebuie să-I slujească; prin El trebuie să fie binecuvântate toate *popoarele*, și ele Îl vor preamări. – Binecuvântate și aducătoare de laudă, și totuși rămân „națiuni” sau „popoare” cu împărați peste care se va domni. Aici nu este nici o amestecare cu Israel.

Sau să ne îndreptăm spre Isaia 2? Aici avem iarăși muntele casei Domnului, stând tare, mai înalt decât toți munții și mai presus de toate dealurile, și *toate națiunile* curg spre el. Atunci multe popoare (în ebraică la plural) vor spune: „Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov.” Căci din Sion va ieși instrucțiunea. Domnul va judeca între *națiuni*; nici un popor nu va ridica sabia împotriva altui popor – dar sunt prezente, popoarele.

La fel și în Împărăția lui Dumnezeu, zugrăvită în Isaia 11. Acolo se spune; că o „Rămură” din rădăcina lui Isai va domni. Domnul Își va întinde mâna ca să răscumpere rămășița poporului (în ebraică la singular) Său din țările în care ei au fost împrăștiați, și va aduce împreună pe cei alungați ai lui Israel și îi va strânge pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru margini ale

pământului. El va înălța „un stindard pentru popoare”; Rădăcina lui Isai va fi un semn pentru popoare (plural), și „națiunile o vor căuta [vor întreba de ea]” și vor căuta binecuvântare pentru Israel, Iuda și națiuni – dar păgânii sau națiunile sunt încă „popoare” și „națiuni”.

Sau în Isaia 61.6, unde Israel va fi numit „preoți ai Domnului” și toți oamenii îi vor numi „slujitori ai Dumnezeului nostru”. Atunci ei vor mânca bogățiile popoarelor și se vor lăuda cu gloria popoarelor. Neamul lor va trebui să fie cunoscut printre păgâni și urmașii lor printre popoare (plural).

În viziunea lui Ezechiel se găsește împărțirea țării între semințiile lui Israel. În Zaharia 14, când Domnul va fi Împărat peste întreg pământul și va fi singurul și Numele Lui va fi singurul, atunci toți cei care vor rămâne din toate națiunile, care s-au suit împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an ca să se închine Împăratului, Domnului oștirilor, și să serbeze sărbătoarea Corturilor, și așa mai departe.

Pretutindeni sunt aceiași: Israel și națiunile, fiecare în poziția lui; în contrastul deosebit de concludent cu ceea ce apostolul spune, că actuala ordine universală este caracterizată neîndoielnic de faptul că „nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos este totul în toți” (Coloseni 3.11).

3. Păgânii trebuie să fie împreună-tovarăși sau împreună-părtași ai făgăduinței în Hristos Isus

Dacă există ceva care provoacă mânia iudeilor, atunci aceasta este pretenția păgânilor de a avea aceeași cotă-parte cu iudeii la Mesia. Ei își bat joc de aroganța păgânilor de a voi să arate din profeți că așa ceva va deveni realitate. Și ei triumfă în râsul lor batjocoritor, plin de ironie și dispreț, căci o astfel de pretenție nu există acolo, și să afirmi existența ei acolo diminuează chestiunea creștinilor sub pretextul că o întăresc. Dumnezeu a spus că ea nu este acolo. Să afirmi că o găsești, înseamnă să răstălmăcești adevărul, și trebuie să conducă la înfrângerea și încurcătura acelor care încearcă să facă aceasta. Se găsesc aluzii referitoare la eșecul lui Israel și la lepădarea lui; profeții referitoare la binecuvântarea păgânilor sub Israel și în legătură cu Mesia sunt cu grămadă, ca de exemplu în scrierile pe care le-am avut deja înaintea noastră. Însă calitatea de împreună-asociat, a ceva care este egal cu identitatea privilegiului în Mesia, pe care Evanghelia l-a introdus și pe care noi îl savurăm în prezent – așa ceva se va căuta zadarnic.

Profețiile Vechiului Testament nu se referă la Adunare, ci la Împărăția lui Dumnezeu

Dar dacă realmente nu există nici o menționare a tainei – a Bisericii lui Dumnezeu – în scrierile Vechiului Testament, despre ce este vorba atunci acolo? Răspunsul meu este: despre Împărăția lui Dumnezeu; o Împărăție a dreptății și a păcii sub domnia lui Mesia; Sion, sediul guvernului; Israel, un popor cu o apropiere deosebită și cu privilegii deosebite, în timp ce națiunile sunt grupate în jurul acestui centru, în poziția lor de subordonare – binecuvântate în binecuvântarea lui Israel, la care toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate în Israel. Așa dimensiuni are viitorul zugrăvit de profeți, la care se face aluzie în Noul Testament (Faptele apostolilor 3.19-21)

ca „timp de înviore a de la fața Domnului”, ca „timp de restabilire a tuturor lucrurilor”. Aceasta și numai aceasta este tema profețiilor din vechime. O stare (a lucrurilor) cu care administrarea actuală nicidecum nu este în concordanță, și aproape cu privire la fiecare punct. O stare pe care lumea încă nu a văzut-o.

Au eșuat deci profețiile? Nicidecum. Pe cât este de sigur că aceste lucruri au fost profețite, pe atât este de sigur că într-o zi se vor împlini.

Suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului

Prin tot Cuvântul lui Dumnezeu se întâlnesc două adevăruri mari unul lângă altul: suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea oamenilor. Omul, în încercuirea minții lui limitate, este permanent înclinat să piardă din vedere pe unul sau altul din adevăruri sau să le considere incompatibile și să-și umple privirea cu un adevăr, excluzând pe celălalt. Este misiunea credinței să mențină echilibrul și să primească adevărul în totalitatea lui ca fiind de la Dumnezeu, fără ca mai întâi să se oprimească, ca să coboare totul la nivelul standardului omenesc redus.

Niciunul din aceste adevăruri nu a fost exclus vreodată din planul descoperirii lui Dumnezeu precum și din hotărârea Lui. Pe de o parte El guvernează toate în plinătatea puterii suveranității Sale și a înțelepciunii Lui vaste. El ordonează și formează conform planului voii Sale și nu dă socoteală nimănui de chestiunile Lui. El triumfă peste toate lucrările celui rău. El dă naștere la binecuvântări tot mai mari din căderea cea mai adâncă și din eșecul creaturii. El este întotdeauna îndurător și drept. Pe de altă parte El dă întotdeauna creaturii responsabile locul ei deplin în responsabilitatea pe care o are în toate acțiunile ei. Niciodată El nu o tratează ca pe o simplă mașină și nici nu neglijează să-i ofere libertate de acțiune pentru alegerea ei liberă. Dacă procedăm altfel în interpretarea Cuvântului Său, în mod necesar greșim învătătura Lui și ajungem în rătăcire.

El a respectat cu atenție acest principiu de acționare în relația Lui cu Israel. Chiar dacă eșecul poporului și pedepsirea lui justificată au fost prevăzute de la început și în cuvinte de atenționare au fost făcute cunoscut dinainte, eșecul și pedeapsa niciodată nu au luat forma unei necesități inevitabile, ci Dumnezeu a dat permanent poporului ocazii pentru feluri de comportare mai bune; ocazii, de care el s-ar fi putut folosi, ca să abată răul și să aibă parte de bine.

La fel este și în cazul Împărăției lui Dumnezeu și al profețiilor referitoare la aceasta: în timp ce o lepădare oarecare a Împărăției și amânarea ei au fost cu siguranță tot timpul prezente în gândurile Lui și își găsesc expresia în atenționările dragostei Lui veghetoare, este totuși totul rânduit cu libertate de acțiune grijulie pentru responsabilitatea deplină și nelimitată a lui Israel, că, dacă Israel până acum a rămas nebinecuvântat și sub blestemul Lo-Ami [Osea 1.9: nu-i poporul Meu], el suferă numai răsplata dreaptă pentru vina lui.